

CALIU

REVISTA DE VILA-RODONA

Núm. 129-Fira 2020

Cava "Castell d'Or" brut orgànic, guanyador del premi VINARI en la categoria de "Millor escumós jove"

Noves instal·lacions de Castell d'Or, S.L. a Vila-rodona

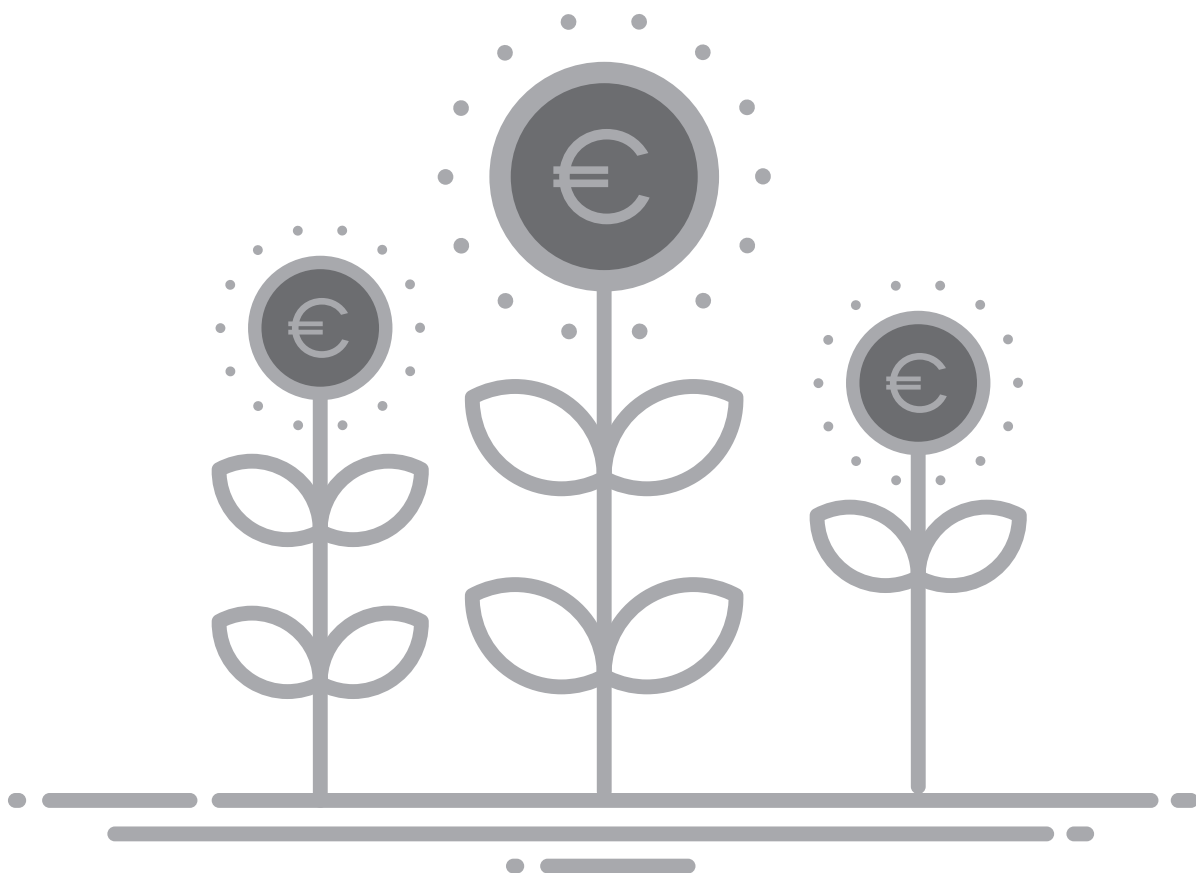

CELLER COOPERATIU I SECCIÓ
DE CRÈDIT DE VILA-RODONA

Creixent Junts
- DES DE 1919 -

Secció de Crèdit

ESTALVI · CRÈDIT · SERVEIS FINANCERS

Consell de Redacció:

Emília Altarriba
M. Lluïsa Tell
Margarida Galofré
Enric Solé i Benet
Conxita Rabadà
Josep M. Robert

Administració:

Josep M. Robert i Segarra

Fotografia:

Núria Santesmasas, Conxita Rabadà
M. Lluïsa Tell, Josep M. Robert, Josep
Santesmasas, Neus Santesmasas.

Col·laboradors núm. 129:

Esther Díaz, Pere L. Pié, Ester Llauredó,
Pilar Vives, Josep Santesmasas Ollé,
Josep M. Gavaldà, Llorenç Rabadà, Alba
Fernández, Josep Miquel Vives, Marc
Badia, Marina Rañé, Enriqueta Vives

Edita:

Casal de Vila-rodona

Disseny:

“CALIU”

Redacció i Administració:

Avgda. Enric Benet, 6
43814 VILA-RODONA
caliu@casaldelavila.cat
www.casaldelavila.cat

Fotocomposició i impressió:

Gràfiques Moncunill, S.L. - VALLS
D.L.T. 2.197-88
Preu Exemplar: 4,50 €
Subscripció anual: 16 €

SUMARI	Pàg.
EDITORIAL	3
BÚSTIA	4
CASA DE LA VILA	5
CELLER COOPERATIU.....	6-9
CASAL	10-11
CEG.....	11-12
SOCIETAT CAÇADORS	13
COL·LECTIU DE DONES	13
AMPA	15
L'ESCOLA	15
A L'ALTRA BANDA DELS ULLS.	16-18
BREUS	19-21
EL TEMPS.....	21
RETALLS	22-26
POESIA	26

La revista no comparteix necessàriament les opinions expressades als textos que són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

Al Caliu de la Festa Major ja vàrem parlar de la situació que patim per causa del Covid-19 i de les previsions que apuntaven que una segona onada a la tardor-hivern ens castigaria de valent, tensant encara més el sistema sanitari i caient com una nova llosa sobre l'economia. Comencem just el mes de novembre i les previsions s'han convertit en una realitat molt dura: tenim Catalunya confinada perïmetralment durant quinze dies però, a més, hi ha el toc de queda diari i el confinament per municipis durant dos caps de setmana, de divendres a dilluns, no havent-hi cap certesa que amb això n'hi hagi prou per frenar el creixement exponencial d'infectats pel Covid-19.

Per què som el país -o un dels països- que estem més afectats per la pandèmia és quelcom que potser, i amb el temps, algú podrà explicar però, ara per ara, l'únic cert és que, malgrat les compareixences que fan polítics, responsables de salut i experts, i malgrat totes les mesures que s'estan prenent, el problema continua ben viu i està afectant tots els sectors de la societat. I, com sempre, els qui més pateixen són els col·lectius més vulnerables (tant des del punt de vista sanitari com econòmic i social) però, també, autònoms, restauració i bars, petits comerços, empresaris i el món de la cultura en general.

Discutir si les mesures que es prenen són les adients és un *esport de risc* perquè la nostra és una societat en la qual tots som entrenadors, metges, advocats, mestres... experts en tot. En aquesta pandèmia també *opinem a tort i a dret* sense conèixer, saber analitzar ni interpretar la major part de les dades que són les que permeten prendre les decisions més adients per a cada situació.

Però, dit això, sí que ens atrevim a discutir la forma en què es comuniquen totes aquestes mesures: no fa falta que surti tota la plana major del Govern a fer llargues explicacions; ni que s'anunciïn mesures d'avui per a avui mateix; ni que manqui una planificació més acurada -que no vol dir necessàriament encertada- de les mesures que s'han de prendre segons sigui l'evolució dels indicadors, deixant sempre la impressió que *es va a salt de mata*. I, per altra part, tampoc és normal que, per a una part de la població -quan es pren una mesura restrictiva com ho són les d'ara que pretenen parar la mobilitat i la interacció social- l'única obsessió sigui com ho poden fer per saltar-se aquesta mesura, sense pensar en la responsabilitat individual de cadascú en la consecució del bé comunitari.

La FIRA d'aquest any serà diferent, com ja va passar per la Festa Major. Aquesta pandèmia, i les previsions dels experts de possibles noves situacions en el futur, potser ens obligarà a repensar noves formes de relacions personals, familiars i socials; també potser, i si volem mantenir les festes que, en certa manera, ens donen característiques diferenciadores com a poble, haurem de pensar en futur i no en passat; difícilment ens podrem permetre les aglomeracions en molt de temps i, potser, quan ho puguem fer, ja no en tindrem ganes, sigui per por, per precaució o per falta de costum. Però seria una llàstima que els nostres fills i néts perdessin les tradicions més arrelades als pobles i, per tant, tenim l'obligació de transmetre-les a les noves generacions amb les noves formes a les que ens obliguen noves situacions.

BONA FIRA 2020

Distància Mascareta i Rentat de Mans

Amb la col·laboració de:

Amb el suport de:

Premi Ventura Gassol '95

AGRAÏMENT AL POBLE DE VILA-RODONA

El Rosendo i la Montse fem aquest escrit per agrair al poble de Vila-rodona la seva actitud vers la nostra recent malaltia.

Sortosament vivim en un poble on les persones encara som això, persones, no com en les grans ciutats on les persones són números.

Voldriem agrair des d'aquí el re-

colzament rebut per part de veïns, institucions, botiguers, farmàcia, sanitaris... tots ells es van abocar en ajudar-nos tan aviat com van saber que aquell 7 de setembre ens van diagnosticar que teníem el COVID 19 i tot seguit es van posar en contacte amb nosaltres per si ens convenia res.

Ens vam sentir acompanyats des del primer moment i també agraim molt el seu escalf i vam poder

constatar com l'esperit de veïnatge per sort encara és viu aquí a Vila-rodona.

Moltes gràcies a tots!

ROSENDO I MONTSE

Totes les cartes adreçades a "Bústia" (encara que es publiquin amb pseudònim) tenen els seus autors degudament identificats.

Us informem que si hi ha alguna persona interessada en què algun esdeveniment social ocorregut fora del poble surti publicat en aquesta revista, cal que es posi en contacte amb algun membre del Consell de Redacció o amb l'Ester Díaz, a l'Ajuntament.

Serralleria
VILA-RODONA
Serietat i Qualitat

Tel. 662 551 251
43814 VILA-RODONA
(TARRAGONA)

COLET Electricitat
Fontaneria
Climatització

JOAN

Tel. 661 31 79 14 · 606 38 82 92
ins.colet@gmail.com

Restaurant

El Vinyet

Ctra. Santes Creus, km. 2,5
Tel. 977 63 91 99

VILA-RODONA

REGISTRE CIVIL

NAIXEMENTS:

04-08-2020 JAVIER GARCIA RODRIGUEZ

DEFUNCIONS:

10-08-2020 JOSEP MARIA GOTARRA PUIG, a Reus, als 72 anys

16-08-2020 ANGELA VICENTE LAZARO, a Vila-rodona

05-09-2020 JOSEP FIGUERAS DOMINGO, a Valls, als 81 anys

09-10-2020 MERCEDES GALOFRÉ PENA, a Barcelona

18-10-2020 JOSEP SANROMÀ VERGES, a Valls, als 92 anys

AJUNTAMENT

L'actuació del grup municipal dels darrers mesos ha estat marcada per la pandèmia (suspensió de la Festa Major i de la Fira). Tot i això, s'ha intentat seguir endavant amb els projectes planificats de manera que l'actuació municipal segueixi segons el que s'havia previst. Des del mes d'agost només s'ha dut a terme un ple municipal ordinari.

En el ple del dia 19 d'octubre es procedeix a l'aprovació de la modificació de les ordenances fiscals 2021. Tenint en compte la situació de pandèmia que estem vivint i la complicada situació econòmica en la que ens trobem plegats, el grup municipal de Som-hi Vila-rodona ha optat per mantenir congelats els preus públics, les taxes i els altres impostos. Aquesta decisió s'ha pres malgrat que ens trobem en un context en el que es fa necessari que en un futur proper, ens haguem de replantejar el rebut de la brossa i el de l'aigua, de manera que es puguin cobrir els costos que genera la prestació del servei. Dit això, les mesures concretes que s'han pres

han estat:

a) Actualitzar l'ordenança núm. 2 que regula l'Impost sobre vehicles de tracció mecànica. Fins ara es diferenciaven dos tipus de vehicles: els que tenien motors elèctrics i els híbrids per una banda, i els altres per la resta de vehicles. Aquest primer grup de vehicles comptava amb una bonificació del 30%. Amb l'objectiu de reforçar el nostre compromís amb les polítiques mediambientals hem actualitzat la classificació seguint les directrius de la DGT i s'ha aprovat que els vehicles tipus ECO 0 tindran una bonificació del 50%, mentre que la resta de vehicles, mantindran el mateix impost.

b) S'actualitza la taxa per expedició de documents administratius de manera que ens ajustem més al cost real que té l'expedició d'aquests documents.

c) Es modifica l'ordenança reguladora de la taxa de cementiri municipal, actualitzant els preus de conservació i neteja als següents imports:

Nínxol	10€
Panteó	15€
Tombes	12€
Columbaris	5€

En aquest cas es vol mirar de que aquests ingressos permetin cobrir les despeses de manteniment del cementiri, en un context en que es té previst una important inversió d'adequació de l'espai.

d) S'actualitzen els preus de les taxes per la tramitació i l'atorgament de la llicència de les activitats sotmeses al règim d'intervenció integral de l'administració ambiental, ajustant-se al cost administratiu que tenen. Com sempre, es mantenen les bonificacions en aquells casos que concorrin situacions específiques.

S'actualitzen els preus de lloguer

de les instal·lacions del poliesportiu municipal, diferenciant en aquells casos en els que els que lloguin les instal·lacions siguin entitats o clubs de Vila-rodona, Aiguamúrcia, Rodonyà i Montferri; empreses, clubs, entitats i penyes de fora d'aquests municipis; i el cap de setmana. També s'ha actualitzat el preu de lloguer de la pista en el cas de realització d'un concert o una festa. S'aprofita la modificació per implementar un servei d'impressió de documents a la biblioteca municipal i s'equiparen en darrer lloc, s'aprova l'annex econòmic del conveni del casal.

Respecte a les actuacions que s'estan realitzant, aquestes són:

- 1) L'impuls de la fase final de la construcció de la piscina municipal.
- 2) S'està impulsant un pla d'actuació al casc antic, revisant les edificacions que estan en perill.
- 3) També s'han licitat preus amb els de les fotocòpies per a tràmits administratius a les oficines de l'ajuntament. En les obres de connexió del dipòsit d'aigua de les Aranelles al Saldo II per un import de 130.000€. Aquesta obra permetrà garantir la disponibilitat d'aigua al municipi de Vila-rodona durant els propers anys. S'espera que les obres finalitzin a principis de 2021.
- 4) En darrer lloc, destacar que el passat divendres 23 d'octubre van acabar les obres d'adaptació al Reglament electrotècnic de baixa tensió de la zona de les escoles, pavelló, llar d'infants, cementiri i local caçadors. Aquesta actuació ha permès unificar tots els equipsaments en un únic subministrament elèctric. La mesura ha tingut una inversió de 28.000€, en què el departament d'ensenyament també ha col·laborat, i suposarà un estalvi anual de 6.000€.

CONVENI Inter-cooperatiu amb Agrícola de Barberà, SCCL

El passat 25 d'agost es va signar un conveni inter-cooperatiu entre el Celler Cooperatiu i Secció de Crèdit de Vila-rodon, SCCL i Agrícola de Barberà, SCCL.

La cooperativa Agrícola de Barberà, SCCL és la cooperativa que l'any 1894 va inaugurar el primer celler d'elaboració de vi a Catalunya i en aquests darrers anys té una producció dels seus socis sobre 1,6 milions de quilos. Les dues cooperatives pertanyen a CEVIPE i a Castell d'Or.

Mitjançant aquest conveni, durant els propers deu anys la verema dels socis d'Agrícola de Barberà, SCCL

s'elaborarà conjuntament en el Celler Cooperatiu de Vila-rodon.

Aquest model de conveni és el mateix que el Celler Cooperatiu de Vila-rodon ja disposa amb la Societat Agrícola i Secció de Crèdit de Valls, SCCL i amb Agropecuària COPERAL, SCCL, i que van iniciar-se el 1992.

La col·laboració entre les dues entitats permetrà guanyar dimensió i compartir estructures en processos tècnics, logístics i de gestió, factor que contribuirà a incrementar la dimensió econòmica i social de les cooperatives, potenciant conseqüentment, el seu entorn rural.

De la mateixa manera els socis de les respectives cooperatives es podran beneficiar de la participació recíproca en els serveis que ofereixen les seccions no agràries de l'una o de l'altra cooperativa, en les mateixes condicions que el soci de la cooperativa titular.

Les Assemblees Generals de les dues cooperatives van aprovar el Conveni, que en el cas de Vila-rodon es va fer en el dia 20 d'agost de 2020 mitjançant votació secreta i el seu resultat fou de 173 vots a favor, 43 vots en contra, 2 vots nuls i 1 vot en blanc.

Renteu-vos sovint les mans.

Sobretot quan arribeu i sortiu
de la feina i en arribar a casa.

Evitem els contagis

#EnsEnSortirem

Assemblea General Extraordinària.

COLLITA 2020. COLLITA MARCADA PEL COVID I EL MÍLDIU

Aquest any 2020 és totalment atípic en molts aspectes.

La pandèmia del COVID-19 ha marcat molt tota la campanya. En la verema s’ha hagut de realitzar un protocol COVID per la recepció del raïm i per l’interior del celler amb una sèrie de mesures encaminades a la prevenció i control d’un possible contagi de treballadors i tractoristes. Dins el protocol també es van delimitar les tasques associades a cada treballador per tal que un possible positiu obligués a fer aïllament domiciliari a un reduït nombre de treballadors que es considerarien contactes estrets. En

aquest sentit, també com a mesura preventiva es van llogar uns vestidors per als treballadors temporers, perquè no compartissin elements comuns amb els treballadors fixes. També es va haver de prohibir la visita a les instal·lacions de descàrrega del raïm durant tota la verema, activitat que cada any era molt atractiva sobretot per famílies amb nens que podien veure com descarregaven els remolcs plens de verema.

Referent a la campanya vitícola pròpiament, també ha estat l’any més complicat que es recorda, amb pluges contínues durant la primavera que han provocat un atac de míldiu en moltes vinyes. L’afectació ha estat molt irregular, però arribant

en algunes vinyes a una afectació del 100%. Les vinyes ecològiques, que només poden aplicar productes preventius han tingut una afectació molt superior, ja que les contínues pluges rentaven el producte i no donava temps a tornar a fer el tractament a totes les vinyes que ja tornava a ploure.

Aquesta afectació de míldiu ha estat bastant generalitzada a tota Catalunya, amb una afectació encara superior a la zona vitícola del Penedès.

A nivell sanitari es van haver de separar en la recepció algunes partides que tenien un excés de glucònic, sobretot en raïm de la varietat Macabeu, degut a que al tenir poc raïm i molta aigua de pluja, la pell

SPG CONSULTING
 Servei Projectes Gestió

10% descompte presentant aquest anunci en la teva certificació d'eficiència energètica

Certificats d'eficiència energètica
 Si vens o llogues qualsevol tipus d'immoble, vivenda, oficina, local comercial... necessites aquest certificat amb validesa per a deu anys (des del 1 de Juny ha entrat en vigor el RD 235/2013 de 5 d'abril)

Correu : info@spgconsulting.es
 Telèfon: 636-23-54-78

També fem Projectes Elèctrics, Industrials, Plans d'autoprotecció, Llicències, Leqalitzacions...

BAR MIAMI
 Pl. Arbres, 10
 VILA-RODONA
 Telèfon 635516250

25 d'agost, signatura del conveni intercooperatiu amb Agrícola de Barberà.

del raïm era molt més prima i sensible a l'atac de fongs.

Tot i la gran quantitat de pluja durant la primavera, també s'ha de dir que algunes vinyes varen patir secada, ja que no es va poder treballar el terreny per deixar-lo sense herbes durant l'època de pluges i després va venir dos mesos d'estiu amb fortes temperatures que van absorbir tota l'aigua de la part superficial del terreny.

Per veure l'afectació del míldiu una bona dada és la producció per hectàrea productiva, que en aquesta verema en els socis de COPERAL s'ha reduït un 6 %, en els socis de La Secuita un 15 %, en els socis de Valls un 11 % i en els socis de Vila-

rodona la reducció ha estat del 23 %. Per tant, la part més important de la reducció és en els socis de Vila-rodona, que s'explica perquè hi ha molta més superfície de vinya ecològica respecte els socis de les altres zones, i aquest tipus de conreu ha estat clarament el més afectat per l'atac de míldiu.

En conjunt la collita ha estat de 10,3 milions de quilos contant els quilos d'Agrícola de Barberà. Per varietats, Chardonnay i Moscatell han tingut baixades del 38 %, Ull de Llebre baixades del 75 %, Merlot i Cabernets sobre el 25 %, Macabeu baixada del 13 %, Parellada del 11 % i Xarel·lo és l'única varietat que ha incrementat amb un 10 % més de collita que l'any anterior fruit de les noves plantacions.

FESTA DEL VI JOVE SUSPESA

Aquest any tocava realitzar la vint-i-cinquena edició de la Festa del Vi jove.

Com cada any tocava el segon diumenge després de la fira, però degut a les restriccions imposades per les administracions com a mesura preventiva de la COVID-19, fa totalment inviable la seva realització en la data prevista.

Anirem seguint l'evolució de la pandèmia per valorar si es pot realitzar cap acte alternatiu.

Finalment desitjar salut per a tothom.

EL CONSELL RECTOR

TELÈFONS D'INTERÈS

CONSULTORI MÈDIC MUNICIPAL 902 111 444

(urgències i assistència domiciliària) 977 63 87 10

BOMBERS: 977 63 90 10 - 085

AJUNTAMENT: 977 63 80 06

INFORMACIÓ: 012

EMERGÈNCIES: 112

Castell d'Or es trasllada a Vila-rodona

L'empresa Castell d'Or acaba d'instal·lar-se a la província de Tarragona. L'empresa formada per 13 cellers cooperatius ha traslladat la seva seu des de Vilafranca del Penedès (Barcelona), on s'havia ubicat des de la seva creació el 2006, a Vila-rodona (Tarragona), al costat de la principal planta productora del grup. El nou edifici té 9.500 m² i compta amb dues plantes subterrànies amb una capacitat per a 10,5 milions d'ampolles i 1.053 palets, així com un magatzem logístic de 1.840 m². La inversió que s'ha realitzat en les noves instal·lacions ha estat de 5,5 M€. Una ferma aposta que arriba enmig d'una complexa situació pel sector vinícola marcada per un descens de la producció causada pel fong mildiu.

A l'espera de poder realitzar una inauguració, el Grup té la determinació de poder aportar el seu valor al municipi i a tot el territori. L'actual gerent del grup, Jordi Amell, explica que “esperem aportar un impacte positiu al municipi de Vila-rodona i de retruc, a tota la província de Tarragona, consolidant-nos com l'empresa de referència en el sector vitivinícola i aportant valor al territori. De fet, el darrer any i mig, i malgrat la situació que ens toca viure, hem pogut incorporar una vintena de persones a l'equip”, explica Amell. Per la seva banda, el President de Castell d'Or, també president del Celler de Vila-rodona, apunta que “el trasllat és un moment molt esperat i important, ens permetrà sumar esforços i sinergies amb la principal planta productora del grup”, i ha afegit, que “podrem unificar processos de producció i millorar alguns aspectes organitzatius, també millorar molts aspectes productius i

econòmics”. Rabadà considera que “el nou edifici d'oficines també ens aportarà una imatge, capacitat de treball i d'atendre als clients totalment diferents i adient a l'empresa que ens hem convertit amb els creixements constants que portem des de la nostra creació. També esperem aportar valor al territori, la majoria de gent que hi treballa és gent del poble”.

Castell d'Or exporta actualment el 90% de la seva producció. Aquesta estratègia els ha portat a situar-se entre els cinc productors més importants de cava de l'Estat espanyol amb un volum al voltant dels 7,8 M d'ampolles comercialitzades el 2019. En l'actualitat, busquen també desenvolupar el mercat nacional.

EL CAVA CASTELL D'OR BRUT ORGÀNIC GUANYA EL PREMI VINARI EN LA CATEGORIA DE MILLOR ESCUMÓS JOVE

Castell d'Or va rebre el passat 9 d'octubre la medalla d'Or a la categoria de Millor Escumós Jove amb el seu Castell d'Or Brut Orgànic, a la Gala dels Premis Vinari 2020 que va tenir lloc a l'Auditori de Vilafranca del Penedès. En aquest certamen, una seixantena de tastadors, entre sommeliers, enòlegs i periodistes especialitzats, van valorar gaire-

bé 900 vins de 240 cellers diferents. Castell d'Or va ser reconegut en la categoria de Millor Escumós Jove amb el Castell d'Or Brut Orgànic elaborat amb les varietats Xarel·lo, Macabeu i Parellada. Es tracta d'un cava molt expressiu i aromàtic, amb notes de fruita madura i cítrics. Té una criança mínima de 14 mesos a les caves i es caracteritza per la seva expressivitat i una mineralitat moderada i agradable. L'elegància i equilibri defineixen també aquest vi escumós, perfecte per acompanyar peix, carn i marisc. A més, es tracta d'un cava completament ecològic. Castell d'Or ha estat també reconegut amb la medalla de bronze en aquesta mateixa categoria amb el seu Cava Castell d'Or Brut que aquest any acumula diferents premis internacionals. El Gerent del Grup, Jordi Amell va ser l'encarregat de recollir els premis pel grup representant aquesta empresa formada per 13 cellers cooperatius. El grup també rep la medalla de Bronze amb el Cava Castell d'Or Brut, reconegut, en aquest 2020, a Berlín i a Brussel·les. Els dos caves es poden adquirir a l'Agrobotiga de Vila-rodona i també a través de la pàgina web www.castelldor.com.

19 de setembre. Assemblea General ACPC per via telemàtica.

Com en cada edició de la revista “CALIU” farem un repàs a les activitats que es desenvolupen al Casal entre número i número. En aquest número normalment parlem de les activitats dutes a terme entre la Festa Major d’Estiu i la Fira, però poques activitats hem pogut desenvolupar al Casal, el cafè ha anat treballant fins que a mitjans d’octubre es va haver de tancar de nou com a mesura de prevenció de la Covid-19; per l’Onze de setembre vàrem reprendre la projecció de pel·lícules al cinema i tornar a posar els partits de futbol a la sala d’actes, respectant totes les mesures de prevenció, però els partits a

la sala d’actes vàrem deixar de posar-los quan va tancar el cafè i l’1 de novembre vàrem haver de tornar a tancar el cinema seguint les instruccions de les autoritats competents.

Però durant aquest període, a la sala del cinema, al tractar-se d’un espai gran, hi vàrem tenir un Consell de l’XTAC (Xarxa de Teatres d’Ateneus de Catalunya) on 35 representants de 23 ateneus de tot Catalunya que programem teatre (quan diem ateneus ens referim a un nom genèric que engloba casals, foment, etc.) ens vàrem reunir en consell per parlar de les nostres inquietuds i també vàrem fer una contractació

conjunta d’espectacles. També la Cooperativa i l’Ampa hi han celebrat Assemblees Generals. També s’hi va celebrar un espectacle de música i dansa per celebrar el dia de la Gent Gran, així com una conferència de “Tarraco Viva”, aquest dos actes organitzats per l’Ajuntament. El Centre d’Estudis del Gaià va presentar al cinema el número 24 de “La Resclosa”. La Cooperativa ha celebrat les seves reunions de Consell Rector a la sala d’actes, ja que es un espai que permet mantenir les distàncies de seguretat. Referent a properes activitats, si la Covid-19 ens ho permet, el 8 de desembre tornarem a celebrar el “Dia del soci” però haurem de deixar per una altra ocasió el ja tradicional esmorzar, però sí que mantindrem el teatre amb el musical “UNA ALTRA ESTRENA”, aquesta obra s’ha representat en 30 teatres de la Xarxa de Teatres d’Ateneus de Catalunya (XTAC), a 2/4 de 7 de la tarda. També tenim previst durant l’any 2021 fer diferents representacions teatrals, la primera la tindrem el 3 de gener per la tarda, amb l’espectacle familiar “El BAGUL”, el 21 de maig hem programat l’obra

19 de setembre. Assemblea General ACPC per via telemàtica.

“PERDUTS” amb els actors Jordi Coromina i Oscar Intente i escrita i dirigida per Ramon Madaula, i per al 9 de maig tenim programada l’obra “36 PREGUNTES QUE FARAN QUE T’ENAMORIS... O NO” aquesta l’obra també es representarà en 30 teatres de la Xarxa de Teatres d’Ateneus de Catalunya (XTAC). A mesura que ho anem programant ja us ho farem saber.

I des de finals de l’any passat està en funcionament al cafè, davant de la porta d’entrada, una pantalla informativa on es va informant de les activitats que es desenvolupen a les instal·lacions de l’Entitat, la qual complementa i amplia la informació que ja es posa a la nostra pàgina web (www.casaldelavila.cat).

Quant al campionat de “contru” que hauria de començar l’últim divendres

de novembre i el sopar i revetlla de Cap d’any, aquest any ho suspenem i esperem poder reprendre-ho l’any que ve, això voldrà dir que ja hem sortit d’aquest malson, que ha estat i és, la pandèmia de la Covid-19.

JUNTA DIRECTIVA
DEL CASAL

centre d’estudis del gaià

Després d’uns mesos gairebé sense activitat, en les primeres setmanes de la tardor hem pogut celebrar un parell d’esdeveniments, aprofitant una petita treva que ens ha donat la pandèmia.

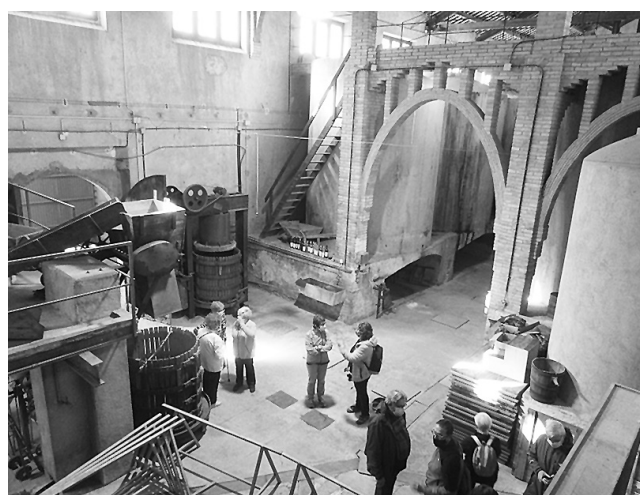
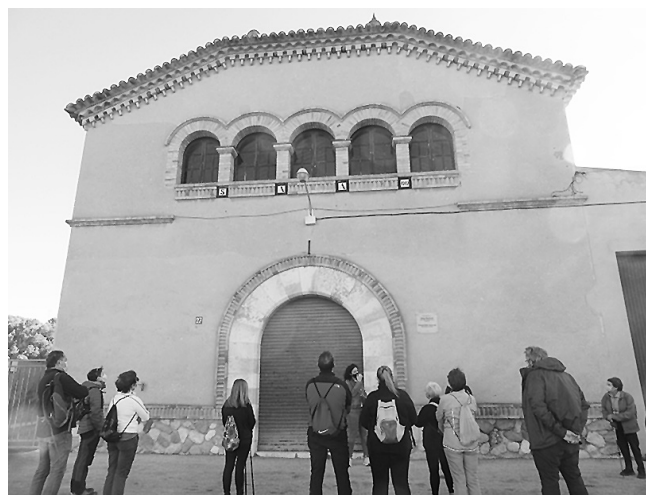
Així, el diumenge 11 d’octubre va tenir lloc una nova edició de les Jornades Europees del Patrimoni, la manifestació cultural participativa més important d’Europa en relació al patrimoni i que és una iniciativa conjunta del Consell d’Europa i la Comissió Europea. Enguany vam anar a Aiguamúrcia, fent un petit tomb pel poble, visitant l’església i la Cooperativa Agrícola d’Aigua-

múrcia, un edifici de l’arquitecte vallenc Cèsar Martinell que l’any passat se’n va commemorar el centenari. Una quarantena de persones, organitzats en torns, vam poder gaudir d’una interessant visita conduïda i guiada per la Maria de la Serra Rabadà Llord.

Un parell de setmanes més tard, el diumenge 25 d’octubre, a la Sala del Cinema del Casal de Vila-rodonna, vam presentar el número 24 de la Resclosa, la miscel·lània que venim publicant ininterrompudament des del primer any. La presentació va anar a càrrec d’en Josep M. Vila Carabasa, historiador i arqueòleg

medievalista i soci del Centre d’Estudis del Gaià. L’índex de la Resclosa d’enguany és el següent:

- Marc geomorfològic del riu Gaià i els seus meandres al costat del Francolí dins del camp de Tarragona. Narcís Carulla Gratacós i Roger Ruiz-Carulla
- Tipologies, aspectes constructius i distribució geogràfica de les barraques de pedra seca al Gaià mitjà. Domènec Ribes i Mateu
- Paisatge rural i espais agraris a Puigtinyós (Montferri) a l’edat mitjana (segles XII-XV). Antoni Virgili i Marina Mateu
- Eufòria i por a la rereguarda. El

10 d’octubre. Visita guiada a la Cooperativa d’Aiguamúrcia.

procés revolucionari a Salomó (juliol de 1936-maig de 1937). Eduard Virgili Ferrando

- Les exposicions d'indumentària al Museu de la Vila (1974-1993). Rosa Figueras Martín
- Memòria d'activitats any 2019
- Instruccions per als autors

De cara a futures activitats, hem d'estar ben atents a l'evolució de la pandèmia. Tenim pendent de celebrar l'Assemblea General de Socis, que potser l'acabarem fent de forma telemàtica. Pel que fa als actes que definiríem com a presencials, ara per ara, la cosa està força complicada.

25è aniversari del CEG.

Per altra banda, encoratgem tothom a que ens segueixi pel nostre canal de Youtube, on hem penjat 21 vídeos que arriben gairebé a les 5.000 visualitzacions, així com els nostres comptes de Twitter i Instagram.

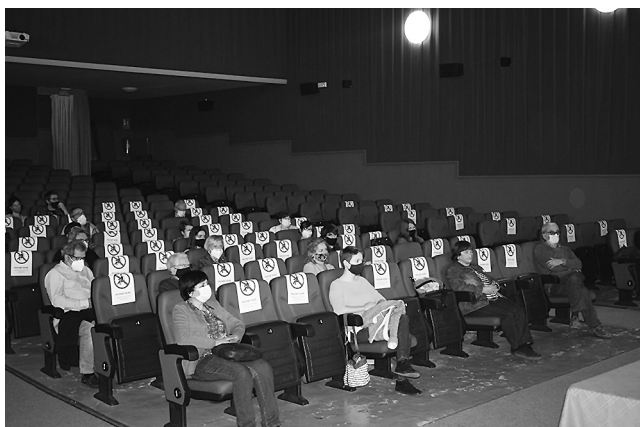
Per acabar, tot i que enguany no se celebri la Fira, des del Centre d'Estudis del Gaià volem desitjar uns molts bons dies de Fira per a tothom, i esperem retrobar-nos tots plegats al més aviat possible, per compartir cultura, territori, paisatge, fotografia, llibres o conferències, com portem fent des de fa 24 anys.

10 d'octubre. Visita guiada a la Cooperativa d'Aiguamúrcia.

10 d'octubre. Visita guiada a la Cooperativa d'Aiguamúrcia.

25 d'octubre. Presentació del núm. 24 de La Resclosa.

La Societat de caçadors, com totes les societats, ens veiem afectats per aquesta pandèmia.

Pel que fa a la colla del senglar, hem començat la temporada una mica més tard, i a més, ens ha afectat molt a l'hora de reunir-nos ja que no podem esmorzar ni dinar junts al nostre local tal i com hi estàvem acostumats i hem de respectar les

distàncies tot el possible.

Fins ara portem 14 senglars abatuts, (uns quants menys que en les mateixes dates de l'any passat). Però el que sí cal destacar són els 9 cabirols que hem caçat fins al dia d'avui. Hem pogut comprovar la gran proliferació d'aquesta espècie en els nostres camps.

Pel que fa a la caça menor, la tem-

porada ha començat igual que sempre, la població de conill sembla que es manté més o menys com l'any passat.

Repoblem de perdiu com venim fent els últims anys.

Desitgem a tothom una bona fira i bon humor per portar la situació el millor possible.

col·lectiu de dones

Normalment, en aquests escrits, estem acostumades a detallar moltes activitats, sortides, xerrades, berenars, entre altres que anem fent. Ara però, tot és diferent i no sabem ben bé ni per on començar...

Com ja sabeu, aquest any 2020, l'esperàvem amb molta il·lusió des del Col·lectiu, per la celebració del nostre 25è aniversari. Això i molt més s'ha vist truncat pel maleït Covid-19. Després de pensar-hi molt en com fer-ho, hem decidit fer-vos arribar un regal per a cada sòcia (ja que ho teníem preparat amb molta il·lusió).

A continuació, us presentem l'horari setmanal del Col·lectiu, tot i que està subjecte a modificacions tot dependent de l'evolució de la pandèmia:

- Dilluns de 15 a 17h
CLASSE PUNTA DE CREU
- Dimarts de 16 a 19h
CLASSE PUNTA DE COIXÍ
- Dijous de 17 a 19h
CLASSE COSIR A MÀ I A MÀQUINA
- Divendres de 16 a 20h
PATCHWORK

Com cada any en aquesta època, estem preparant la Marató, malgrat no sabem si es podrà celebrar o no. Al ser un espectacle llarg, hi ha molta feina de preparació i no es pot deixar per a l'últim moment. Ja veurem si podem celebrar-la o

no, nosaltres la il·lusió la tenim.

Per altra banda, informar que es posaran en breu a la venda les butlletes de participació del sorteig de la Grossa de Cap D'any. Us animem a participar-hi.

Esperem que la situació millori aviat, i puguem tornar a la normalitat i retrobar-nos amb les activitats habituals. Mentrestant, us enviem molts ànims i desitgem que tothom es cuidi amb la mascareta i les recomanacions sanitàries.

Us desitgem a tots una bona tardor i unes bones festes, encara que molt diferents.

RESTAURANT
Les Fonts

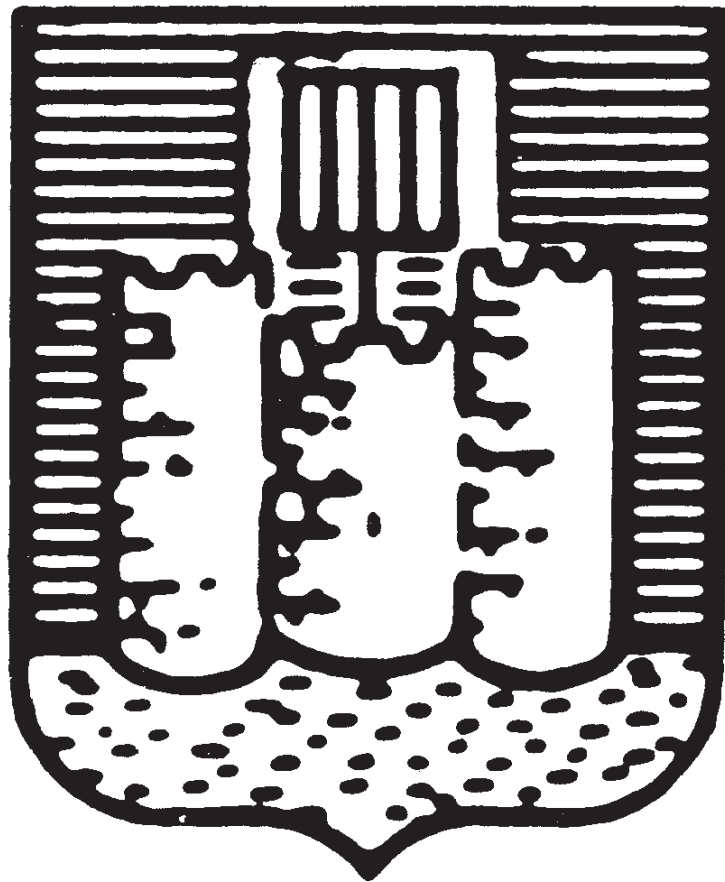
C/ de la Font, 82
43814 VILA-RODONA (l'alt camp)
Tel. 977 63 92 40

FERRÉ I ASSOCIATS
Corredoria d'Assegurances, S.L.

Cristina Socias i Comas
Joan Carles Armeijach i Padró
Assessors-Col·laboradors

Àngel Guimerà, 1, 1r 2a
43814 VILA-RODONA (Tarragona)
Tel. 977 638 370 Fax 977 638 370 Mòbil: 659 759 335
cristinasocias@lawebdefa.com

Ajuntament de Vila-rodona

Fira 2020

El temps passa volant, i com aquell qui no vol la cosa, ja ens trobem a la tardor. Comencem un nou curs marcat pel COVID, però que de ben segur que tot anirà bé. El nou curs 2020-21 ens ha portat canvis a la junta de l'AMPA. Comencem un nou projecte amb il·lusió i acomiadem l'Andreu Martínez, la Teresa Guasch i l'Albert Benet per la feina feta durant aquests anys, moltes gràcies.

Aprofitem el moment per donar la

benvinguda als nous integrants de la junta i agrair als que continuen. Tanmateix, volem remarcar l'entusiasme que els delegats i subdelegats de les diferents classes mostren a l'hora de col·laborar i fer de nexa entre l'escola i aquesta junta.

La junta ha quedat així:

Vocals: Sara Pardos i Judit Domingo

Tresorera: Anna Carrasco

Secretari: Eduard Ferrer

Vicepresident: Arnau Vilanova

Presidenta: Ester Llauradó

Dit això, recordar que l'AMPA és un grup de pares i mares que treballam pel bé de les nenes i nens de l'escola i que estem a la vostra disposició pels suggeriments i propostes que ens vulgueu fer arribar.

ESTER LLAURADÓ
presidenta de l'AMPA

l'escola

“Nova normalitat” a l'escola Bernardí Tolrà

Hem començat un nou curs, curs que possiblement serà el més atípic al llarg de la història de la nostra escola.

Aquesta s'ha hagut d'adaptar a les noves normes indicades tant pel Departament d'Educació com el de Salut. Per això, tots els alumnes entren i surten amb mascareta i els de primària la continuen portant al llarg de la jornada. A més a més, s'han establert uns horaris esgla-

nats d'entrada i sortida per tal que no hi hagi aglomeracions a la porta de l'escola. També es mira la temperatura dels alumnes cada matí i es renten les mans totes les vegades que es requereixen. Val a dir que tant els alumnes com les seves famílies han respost de manera excel·lent a la “nova normalitat” i també cal donar les gràcies a l'Ajuntament per la seva col·laboració i a l'Ampa per l'organització de les activitats

extraescolars i moltes altres tasques amb les quals recolzen l'escola.

A part de tot això, a l'escola continuem treballant i ho fem amb moltes ganes després de tot aquest període tant llarg que ha transcorregut des del 13 de març quan ens vam veure obligats a confinar-nos. Per això, tots els cicles de l'escola han iniciat projectes engrescadors que, en alguns casos, no es poden fer tal com hi estàvem acostumats, però que de ben segur, seran ben reeixits. Durant aquest curs no realitzarem sortides ni colònies però sí que es faran petites sortides per l'entorn privilegiat del qual formem part.

A més a més, ens ha estat concedit un projecte Erasmus+ titulat “Hello Dear Cli-mates!” sobre el canvi climàtic amb una escola de Turquia, una de Romania i una d'Itàlia. De moment, totes les activitats es faran de forma virtual i més endavant ja es veurà si és possible fer alguna mobilitat.

Esperem que tot millori i es puguin anar realitzant tots els projectes proposats.

La Racó i els meandres del riu

El meandre del Gaià entre la Racó i la Molina. Font Google Maps.

Per començar hauríem de parlar del topònim. Un nom masculí amb l'article femení. Un cas singular. De topònims «el Racó de...» n'existeixen uns quants al llarg de la geografia de la llengua catalana, però potser cap amb les característiques del nostre. La feminització atorga al nom una peculiaritat molt especial que al meu entendre potencia el lloc en la seva denominació, el fa exclusiu. L'hi confereix una especial bellesa lingüística. Un racó és un lloc apartat, ocult que queda al marge de qualsevol centralitat, un espai més aviat oblidat on hi fan cap les coses més inútils. De racons n'hi ha molts, de partida o espai de terra denominada la Racó, només n'hi ha una.

La Racó podríem dir que és un invent del riu Gaià. Una conseqüència del segon meandre en sentit descendent abans d'arribar a Vila-rodona. Una mena de península fluvial que juga amb la de sota a l'altra banda del riu, la de la Molina, ara erma. Un lloc arraconat del camí dreturer que del Convent de Sant Llorenç mena cap al riu Gaià —el riu del Toni— i on abans, un cop travessat el riu, el camí carreter continuava per la dreta, damunt de la llera, per anar cap a Aiguamúrcia. Un meandre que condiciona un petit tram de riu fent-lo circular en sentit nord-est i no pas en direcció cap al sud com té el costum de fer al llarg de tot el curs, des de Santa Coloma a Tamarit. El meandre de la Racó lluita sempre contra dos punts per on les riuades fortes remetent l'aigua desbocada. Un és el tall vertical de terres compactades de la Molina d'on de tant en tant se'n desprenen blocs damunt mateix del curs fluvial. I l'altre és sota mateix

del convent de Sant Llorenç on hi apareix el gorg dit també del Convent, indret on abans a l'estiu s'hi banyaven els xicotots. La petita paradeta d'ametllers de davant de l'església dels servites està a mercè del seu embat, i mirada des de la timba s'hi distingeixen fonaments de parets que possiblement correspondrien a estances del convent. Si no hagués estat derruït després de l'exclaustració dels frares de 1835, de ben segur haurien tingut problemes derivats dels desprendiments que al llarg dels anys s'han produït, com a resultat de la força del riu encarat cap a les antigues estances dels religiosos servites. El magnífic meandre sempre tendeix a eixamplar-se. Segurament en el cas de les grans riuades, com ara la de Sant Cinto de 1921 o la que vam poder veure l'any 2015, els dos meandres que el Gaià trenca abans d'arribar a les portes de Vila-rodona frenen l'ímpetu de les aigües degut al sentit recargolat del curs del riu en aquest espai. Si no fos aquesta mena de península en forma de llengua de la Molina, l'aigua baixaria de dret petant directament damunt de les hortes del carrer de la Font.

L'encant de la Racó són les hortes situades en aquest terreny en forma de cap allargat i en constant descens de nivell fins arribar a les vores del riu. A algunes petites hortes la fúria de l'aigua de la riuada de primers de novembre de 2015 hi va fer maleses: arbres arrencats, terra que desaparegué per mantenir el color torrat de l'aigua revoltada i muntanyes de brossa acumulada on trobava un punt de retenció. Segurament les hortes de la Racó dècades enrere les hauríem vistes amb més

Les hortes de la Racó i la timba de la Molina des dels Vinyets.

ufanor. La necessitat configura l'aprofitament exhaustiu, la dedicació constant per produir verdures, patates, fesols, entre els petits mosaics de les petites parades, canviant al llarg de l'any, cercant la màxima utilitat. El producte quilòmetre zero no era un objectiu de consum sostenible. Era la mateixa realitat fruit de la necessitat atàvica de recórrer a l'entorn immediat per obtenir els recursos bàsics per a la subsistència. L'harmonia de l'austeritat. Un conjunt d'hortes ben conreades origina una mena de bellesa difícil de descriure, perquè no s'adscriu a cap canó artístic. És la bellesa domesticada i útil dels conreus que en el cas de les hortes familiars crea un teixit ric en textures, en nivells, en trames i en colors.

A la Racó hi ha un petit grup d'hortes tancades amb parets altes que impedeixen contemplar el seu interior. Tot ens fa pensar que són hortes conreades de molt antic. Les parets de pedra i calç han impedit durant centúries qualsevol intent de lladronicí, no pas inusual a les hortes, però al mateix temps han posat a recer, plantes i determinats arbres fruiters com ara els llimoners i els tarongers, amenaçats sempre per les glaçades hivernals. Les altes parets barren el pas de l'aire glaçat del nord i mantenen l'escalfor del sol de migdia que repica

Hortes tancades de la Racó.

damunt de la pedra i la calç, mentre sostenen la mirada vers la trama urbana vila-rodonina presidida pel seu campanar. Són el màxim exemple de domesticació de la terra, la precisa fixació de la propietat i el magnífic encant d'un clos productiu que guarda la intimitat.

A la tardor les hortes decandeixen. La ufanor estiuenca va de baixa, les fulles de les tomaqueres poc a poc s'assequen, mentre encara, més lentament, produeixen tomaques fins que alguna glaçada els canti les absoltes definitives. Les tavelles dels fesols pengen de les plantes enfiladisses rebregades per la inexcusable «ventada dels fesols» que fins i tot en algun lloc ha ajagut les canyes. Esperen acabar d'assecar-se per poder ser collides, per a poder desvetllar el misteri que guarda la capsa tancada on s'amaga la meravellosa grana blanca, que durant el llarg hivern sortirà a taula. La terra desocupada es va llaurant, s'hi faran, o s'hi han fet ja les plantes d'hivern: les cols, els bròquils, els florícols, les escaroles, els enciams negres i les faves primerenques temoroses de les glaçades. Les canyes s'apilen arrambades als marges. Abans d'entrar l'hivern es colliran les olives de les quatre oliveres que hi son plantades. I entrat l'hivern es podaran els ceps d'alguna vinya que en el seu moment devia substituir una horta.

Camí de la Racó.

Horta de la Racó després de la riuada del novembre de 2015.

El Gaià sota de la Racó amb un bloc després de la part de la Molina.

Les canyes per a l'any vinent.

Les hortes vila-rodonines, fa temps que van deixar de ser una necessitat imperiosa. Els mercats proveeixen de tot, i de tot arreu. Bona part de les que continuen conreant-se estan a mercè del treball del pagès —o no pagès— jubilat, que hi esmerça una part important de les hores del dia, en un exercici de salut, pel que cull i per l'esforç físic que desentumeix els ossos i expulsa els greixos. Sigui com sigui, la Racó i les altres hortes vila-rodonines constitueixen un patrimoni agrari impagable, amb aigua suficient i a tocar del poble.

No sabem ben bé cap on evolucionarà el món, però fa massa temps que els científics ens adverteixen que hem arribat a un punt d'insostenibilitat elevadíssim.

De grat o per força caldrà repensar moltes coses per garantir la viabilitat del futur, entre elles el tragí desmesurat entre una punta i l'altre de món de productes de tota mena que es podrien generar al costat de casa. Aquest mal any de 2020 hauríem d'haver après que el que no passa en cent anys passa en un instant. Les hortes vila-rodonines són una reserva de producció alimentària important. Ho hauríem de tenir en compte. Hi hauríem de pensar.

JOSEP SANTESMASSES I OLLÉ

SERVEI DEL COTXE DE LÍNIA A VILA-RODONA LÍNIA REGULAR:

- ***De dilluns a divendres feiners:***

Vila-rodonà a Valls: 8,35 - 10,00 - 11,00 - 12,35 - 16,00 - 20,05.

Valls a Vila-rodonà: 8,50 - 10,15 - 11,50 - 15,10 - 18,50.

Vila-rodonà a Tarragona: 7,20- 10,20 - 14,20 - 15,45 - 19,05.

Tarragona a Vila-rodonà: 9,15 - 13,15 - 18,00 - 19,00 - 21,30.

- ***Dissabtes no festius:***

Vila-rodonà a Tarragona: 7,20- 10,20.

Tarragona a Vila-rodonà: 9,15 - 13,15.

Línia de Tarragona: Autocars Hife, S.L. Tel. 977 55 09 49.

Línia de Valls: Autocars Plana. Tel. 977 21 44 75.

10 d'agost. Missa de la Festa Major.

6 d'agost:

* Surt el primer número del butlletí "Casa de la vila".

10 d'agost:

* Es manté la missa de Sant Llorenç, malgrat la pandèmia.

31 d'agost:

* Comença la primera de les 5 sessions al Lokal Jove per aprendre a muntar un Escape room.

10 de setembre:

* Celebració de la Diada amb un concert del grup "La tieta Clara".

28 de setembre:

* Concentració a la Plaça dels Arbres per condemnar la inhabilitació del President de la Generalitat.

4 d'octubre:

* Festa homenatge a la gent gran.

10 d'octubre:

* Sortida a peu a Aiguamúrcia del Centre d'Estudis del Gaià dins les Jornades Europees del Patrimoni. M. Serra Rabadà va fer una visita guiada a la Cooperativa d'Aiguamúrcia.

12-17 d'octubre de 2020:

* Actes de Tarraco Viva a Vila-rodonà.

20 d'octubre de 2020:

10 de setembre. Celebració de la Diada Nacional.

28 de setembre. Concentració a la Plaça dels Arbres.

CARNISSERIA · XARCUTERIA

servei i qualitat

**avda. Enric Benet, 8 · 43814 Vila-rodona
tel. 977 63 84 63**

* David Rabadà presenta a Barcelona el seu últim llibre “Prejuicios y evolución humana”.

25 d'octubre de 2020:

* Presentació del núm. 24 de La Resclosa del Centre d'Estudis del

Gaià a càrrec de Josep M. Vila, historiador i arqueòleg mediavelista.

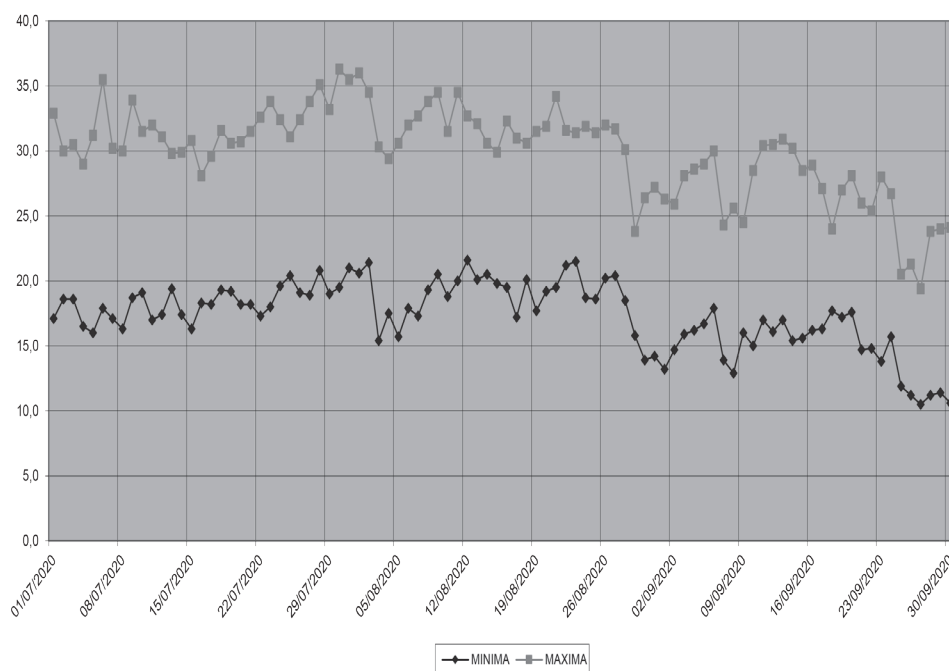

4 d'octubre. Festa homenatge a la gent gran.

el temps

Durant segles, les societats agràries i ramaderes han estat en contacte directe amb les condicions meteorològiques i amb determinats animals domèstics i han generat tota una sèrie d'observacions sobre el comportament anòmal d'aquest davant els canvis de temps.. Segons els pagesos d'arreu, les vaques i els ases mouen la cua de forma diferent quan s'acosten pluges. La raó pot raure en el fet que el seu pèl és higroscòpic, és a dir, té la capacitat d'absorbir la humitat de l'aire. En la reducció de la pressió atmosfèrica rau l'explicació de la saviesa popular. Els peixos de rius i llacs piquen més abans de descarregar una tempesta. La causa pot ser la disminució de la pressió atmosfèrica en superfície de l'aigua, espai on els peixos es desplacen per respirar millor.

TEMPERATURES 3r TRIMESTRE 2020

RESUM TRIMESTRAL	Juliol	Agost	Setembre
Temperatura mitjana:	24.5 °C	24.4 °C	19.9 °C
Mitjana de les T màximes:	31.8 °C	31.4 °C	26.5 °C
Mitjana de les T mínimes:	18.3 °C	18.8 °C	14.8 °C
T màxima absoluta:	36.3 °C Dia: 30	36.0 °C Dia: 01	30.9 °C Dia: 13
T mínima absoluta:	16.0 °C Dia: 05	13.9 °C Dia: 30	10.5 °C Dia: 27
Precipitació total:	0.6 mm	88.5 mm	109.0 mm
Precipitació màxima en 24 h:	0.6 mm Dia:12	71.5 mm Dia: 28	27.4 mm Dia: 18

(Informació facilitada per Servei Meteorològic de Catalunya)

SELMA

El poble de Selma, immers ara en el passat, desperta interès, curiositat, inquietuds per saber com es desenvolupava, com era el poble, ara enrunat, la seva vida, els seus contratemps i els seus anys de bonança i, finalment, la seva mort.

Però al seu voltant als segles passats s'hi troben moltes grans i petites històries, importants, moltes relacionades al seu castell amb altres dominis.

(Unes notes extretes del llibre de Lluís M Figueras, publicat el 1985 "El Senyoriu de Celma" molt extens i amb grans temes interessants, explica com al segle XVII, motivat per una guerra, el poble de Selma va ser parcialment destruït (cremat) així com bona part del seu castell i l'església de sant Cristòfol). També el bandolerisme s'esdevingué un mal endèmic al camp català. Selma va patir greus conseqüències, doncs a part també hi actuaven malfactors i facinerosos, pertorbant la pau i tranquil·litat del poble i rodalies. Perseguits per les forces reials, es refugiaven als llocs escarpats i muntanyosos. Selma i els seus voltants eren un dels llocs escollits. Assalten les cases, roben, atemoritzen i en alguns casos maten. Tots aquells estadants del poble i les seves masies vivien amb total imparabile angoixa. Va ser una època de gran duresa com en altres parts: repetides sequeres i esterilitat als camps, junt amb la pesta, era conduït a la misèria.

Amb el temps es va reconstruir el castell, l'església i part de les cases cremades. Una certa recuperació despertava a Selma. Al cap dels anys, la guerra del francès (Napoleònica) torna a castigar Selma i entorns, part dels soldats assalten les cases en busca de menjar i també els camperols es veuen amenaçats

mentre treballen, semblant el pànic amb els seus crits "*Morir España, viva París*" (paraules textuales recordades pels avantpassats).

Després, una certa pau corre per aquelles terres.

1843, dies d'incertesa i turbulències polítiques. Després de molts esdeveniments, l'església de Selma es troba sense sacerdot. En aquella parròquia, tots els capellans s'hi troben a disgust, tots al cap de poc anaven marxant. La ubicació del poble, la duresa del clima... es feia difícil trobar un capellà estable per regentar la parròquia. (L'església de Selma visqué dies de profunda decadència).

La feligresia desorientada estava disposada a acollir el primer postulant. Així passaren diferents capellans: Llorens Masip, Esteve Cases, Magí Mular i Joaquim Vendrell el 1844, però tampoc va tenir durada. Al cap de ben poc, escriu una carta al Prior en què exposa i pre-texta "*una tristesa ocasionada per la mort del seu pare*" i també "*el aire continuo y muy frio que domina esta tierra i l'añoranza me han trastornado la salud*". Demana ser dispensat del càrrec, cosa que no va ser admesa fins que tingués successor. Sembla ser que d'una manera irrevocable, irresponsable, Joaquim Vendrell va escapar, va deixar la parròquia de Selma, on s'hi trobava malament, no era ben vist i no retribuït durant tres mesos.

Després arribaren dies millors per a la dita església, es tractava d'un monjo enclaustrat del monestir de Santes Creus, anomenat Esteve Ferrer. Ell, aleshores, passava una temporada a la seva casa pairal, ja que era fill de Selma. En principi l'ex monjo es resistia a acceptar l'economat d'aquesta església al·legant no tenir corresponents llicències, però finalment, davant les pressions del degà, acabà acceptant

l'economat d'aquesta església de la qual era naturalment atret per ser fill d'una de les cases més principals d'aquesta parròquia i molt apreciat per tots els veïns.

Esteve Ferrer, nascut el 1804, va professar com a monjo al monestir de Santes Creus, anomenat capellà vicari de la parròquia de Santa Llúcia.

Així va ser com després que el vicari general li donés el poder i les facultats per celebrar, confessar i predicar, l'1 de gener de 1845, Esteve Ferrer va ser nomenat "capellà" de Sant Cristòfol.

(Volem repetir que aquestes notes són extretes del llibre *El Senyoriu de Celma* de Lluís M. Figueras.)

Aquí es donava fi a aquella trajectòria d'anades i vingudes de diferents servidors d'aquella parròquia durant tot un temps.

Després, ja passats 1850 i 1900, m'endinso a les veus d'aquells avantpassats residents a les rodalies de Selma i molt vinculats allí. De les fonts orals transmetien a les noves generacions vivències, records d'allí. Explicaven que les dificultats en trobar capellà per a la parròquia de Sant Cristòfol, en moltes èpoques hi van ser. Fins l'últim servidor que tot i quedant gairebé a la parròquia despoblada, es resistia a marxar. Deien que s'havia de tancar a la rectoria ja que cada dia era assaltat, robat i vivia amb por i misèria.

L'esplendorosa vida activa del poble de Selma que havia estat en un bon període de bonança, era ben conegut.

Explicaven els padrins del seu record i el del seus pares, que als carrers d'aquell poble s'hi trobaven tot tipus d'establiments i oficis: metge, farmàcia, sastre, modista, ferrer, fuster, carreter, matalasser, forn, carns, mestres -home i dona per a nens i nenes-, taverna, hostal, sala

de ball, músics, pastors, pagesos, carreters que anaven de pas amb les seves cargues, allí feien parada. (Hi havia un camí de pas important que venia de lluny i anava lluny). Era un món ple de vida. L'ombra dels malfactors, epidèmies i guerres quedaven ja lluny. Les masies de l'entorn eren moltes i plenes de gent i tothom s'aplegava als oficis allí de l'església i la festa de Nadal, per freda que fos o neu que hi hagués, era un dia lluminós per la parròquia de Sant Cristòfol (els pastors portaven un anyell per a l'adoració). Però el pas dels anys va desdibuixar el poble de Selma i les masies. Les famílies emigren, mig poble

queda buit, allí comença el robatori de teules i portes, provocant una accelerada ruïna, el pillatge anava en augment. El cementiri vell era a la part alta del poble, més avall s'havia construït el nou, però amb l'abandó del poble se saquejaren les tombes amb actituds descontrolades. Aproximadament l'any 1936 el cementiri de Selma es va donar de baixa, i es va construir el cementiri nou al Pla de Manlleu. L'última persona (home) que es va enterrar a Selma, era d'una masia apartada i va ser durant una gran nevada. Va ser portat a coll (segons el costum de l'època) amb grans penalitats. Aleshores allí només hi vivia una

família, els Valldeïllons. L'última criatura que va néixer a Selma era de cognom Galofré, resident després a Valls.

El dia 10 de juliol de 1935, dia del patró sant Cristòfol, es va celebrar l'última festa major del poble de Selma.

Ara encara entra la fredor de les ruïnes del seu poble, el campanar de Selma s'enfila al silenci entremig del desemparament de les bosquines, es retalla de lluny, cansat, vestit entre les boirines d'un passat.

ENRIQUETA VIVES

MEMÒRIES I AFICIONS (CAPÍTOL XXVI)

L'illa de Cuba és un país del que sempre n'hem sentit parlar, i del que els catalans hi tenim causes molt arrelades.

Els nostres avantpassats varen lluitar per aquesta illa, i els records d'aquells temps fan que avui, encara, es cantin "**Havaneres**" amb escrits tradicionals d'aquella època, com "El meu Avi", el bonic poema de "La Bella Lola" i tantes altres, que sempre que les sentim cantar ens produeixen una nostàlgia especial.

Nosaltres, la meva esposa i jo, vàrem viatjar a Cuba a finals del mes d'agost del 1996, juntament amb un grup de persones del nostre barri de Barcelona, a través d'una agència habitual, prop de casa. Hi havia matrimonis que ens coneixíem, d'altres que no i d'altres que ens teníem vistos del carrer.

Vàrem volar a Cuba amb un avió Boeing, molt gran; en unes 10 hores de vol arribarem a Cuba.

Naturalment no pretenc explicar-vos el viatge, això seria més propi d'un documental, però sí algunes coses que ens van passar, que ens vam trobar o que vam viure, en un país diferent, encara **sota el règim comunista de Fidel Castro**, amb escasses relacions comercials amb altres països, als que els faltava gairebé de tot, malgrat ser un país amb força riqueses donada la seva naturalesa: el tabac, el cafè, la canya de sucre, el coco i molts fruits tradicionals dels països tropicals en són alguns exemples.

Abans de marxar, gent que coneixia la situació a Cuba, ens va recomanar que prenguéssim roba, sabates o material d'escriptori, nou o usat, per donar-ho als habitants de l'illa, ja que en tenien **escassetat** a causa de la caiguda de la Unió Soviètica (1991), el seu gran aliat. L'economia de Cuba va patir una greu crisi, i l'entrada de **béns materials i aliments** es va reduir radicalment. Així doncs, vam agafar tot el que vam poder i ens va cabre a la maleta. Una noia que viatjava amb

nosaltres hi va portar 600 bolígrafs per repartir entre els nens que trobés pels carrers; va ser una gran i exitosa pensada.

Els primers dies vàrem estar a Varadero, a l'hotel Bellamar. La primera excursió va ser a **Cayo Libertad**. Els "cayos" són petites illes on hi destaquen platges de sorra blanca plenes d'esculls de corall i una gran diversitat marina. En aquest cayo, concretament, hi havia un restaurant en el que ens esperaven per dinar. Com que feia molta calor tots hi vam anar amb el banyador, tal i com ens va recomanar el personal de l'hotel, expert en aquestes qüestions.

Estàvem a finals d'agost, pel que tots teníem la pell "curtida" d'haver anat a les platges catalanes; tot i així a alguns se'ls va pelar l'esquena. Compte amb el sol de Cuba!

Durant el trajecte, vam fer aturada a **Cayo Lapidra**. En un raconet de la seva costa ens varen informar que hi havia **corall negre**, una espècie animal molt escassa. Així que alguns **ens vam tirar a l'aigua**

per veure'n, però res de res, ja que estava a massa profunditat. Però sí que vam tenir una sorpresa; en tirar-nos a l'aigua vam pensar que ens refrescaríem, ja que feia molta calor, i resulta que s'estava tan calent a dins com a fora de l'aigua.

Quan a la fi vam arribar a Cayo Libertad per dinar, **hi vam trobar per restaurant un cobert de palla, uns fogons fumats i recremats, i unes taules rústiques.** Aquesta n'és la foto.

No pensàvem pas menjar-hi bé. Tot d'una va aparèixer un senyor nadiu, de pell molt "curtida" i amb barret de palla, que va començar a trossejar llagostes i tirar-les a les brases d'aquells fogons fumats i recremats. En acabar de dinar el comentari general va ser:

- Són les millors llagostes que hem menjat mai!

I a dia d'avui segueixen sent les millors llagostes que hem menjat mai, malgrat els vells fogons i el cobert de palla.

L'endemà al matí, quan sortíem de l'habitació de l'hotel, la meva dona va deixar, per a les noies que ens feien l'habitació, unes peces de roba interior. Varen estar contentíssimes; ens digueren que no en podien comprar i sols tenien l'indispensable, només allò que els permetia el **raционament** determinat pel govern. Ens va semblar molt trist, però era

així.

Dies més tard, quan ja estàvem a la **ciutat de L'Havana** i teníem el dia lliure, ens vam ajuntar vuit persones del grup del viatge: dos matrimonis, un senyor vidu, la professora jove i nosaltres dos.

Mentre fèiem un recorregut per diferents carrers i passejos de la ciutat se'ns apropà **un noi que era professor** i començà a parlar amb la nostra professora. Ens va preguntar si volíem que ens acompanyés a visitar les coses més significatives de la ciutat, ja que ell tenia el dia lliure, i així ho vam fer.

Ens va acompanyar pels voltants del **Paseo del Prado** on hi havia cases molt luxoses d'altres temps, però que en aquell moment estaven descuidades, i moltes d'elles deshabitades: vidres trencats, columnes precioses que queien a trossos... Solament la Casa Central de Tabacos La Corona es mantenia i lluïa al passeig.

Al final d'aquesta avinguda hi havia un **Museu Militar** al que ens va portar. Així que entraves hi recordo una avioneta, un tanc... El cas és que l'entrada valia uns **9 dòlars americans** i ens vam oferir a pagar l'entrada al professor que ens feia de guia; va dir-nos que no era necessari perquè ell solament pagava **20 cèntims de peso cubano**, que no era quasi res. Els preus per als turistes i els preus per als cubans no tenien res a veure!

En acabar la visita al museu ja era l'hora de dinar; havíem de tornar a l'hotel i ens queia força lluny. Vam parlar d'agafar tres taxis per als vuit i repartir-nos, però el noi que ens acompanyava ens va dir que ja buscava un sol taxi per a tots, cosa que ens va estranyar. Al cap de poc temps, per sorpresa nostra, teníem a la nostra disposició **un taxi de vuit**

places. Però, com era aquest taxi?

Doncs era un cotxe antic, normal i corrent, amb la carrosseria d'un altre cotxe soldada al darrere, amb soldadures manuals fetes per aficionats, poc experts.

L'efecte del nostre taxi era espantant; llàstima que a ningú se li va acudir fer-li una foto. La qüestió és que vam arribar sans i estalvis a l'hotel en un cotxe-taxi mereixedor d'estar en un museu.

Al sud de Cuba hi ha el **pantà de Zapata**, l'aiguamoll més gran del Carib insular (unes 300.000 hectàrees), on habiten una gran varietat de plantes i animals, d'entre els que destaquen els **cocodrils cubans**. Aquesta espècie és més petita que el cocodrill africà, ja que aquest pot arribar a mesurar uns 6 metres, mentre que el cubà difícilment arriba als 4m. Ens van dir que hi havia entre 3.000 i 6.000 exemplars, i que la carn de la cua d'aquests cocodrils era bona per menjar.

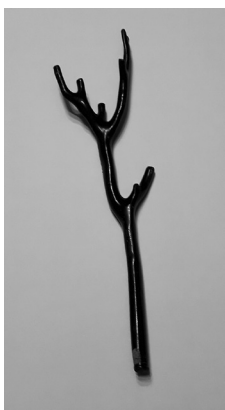
Com que a l'entorn del pantà, tot ell vorejat d'una tanca tal i com es veu a la foto, hi havia diverses cantines i petits restaurants que n'oferien, en vam anar a provar pensant que tindria un paladar especial, però la veritat és que ens va semblar un pit de pollastre.

Abans hem parlat del **corall negre**, una espècie molt escassa de la que ens van informar que a Cuba estava prohibida la seva comercialització, però que se'n podia trobar en algun sector. Així que vam anar cap la **Plaza de la Catedral**, al "mercadillo" de la Plaza de las Armas

que està a tocar. Aquí vaig comprar una col·lecció de cromos de barcos, unes litografies de caps de tabac i un llibre de Che Guevara. Per la Plaza de la Catedral vam anar preguntant a les diferents parades, que podeu veure a la fotografia, si tenien corall negre. A totes ens deien el mateix, que tenien ordres molt serioses de no comercialitzar aquest producte i que no en trobaríem pas.

Quan gairebé ja havíem desistit, se'ns va apropar un senyor que ens digué, en secret, que ell en tenia una peça, que si la volíem ens la portaria. I així va ser com vam aconseguir un tros de corall negre, record de família, ja que era un obsequi per al nostre fill David que s'havia doctorat en Ciències Geològiques.

Un dels dies, el senyor Pons, propietari de l'agència de viatges i que ens acompanyava com a director del viatge, va preguntar-nos a tots els del grup (unes 25 o 30 persones) si volíem anar a dinar a un "paladar"; la meitat ens hi vam apuntar.

Però, i què era un "paladar"?

Per dir-ho d'alguna manera, era un menjador "secret". Vam entrar pel jardí d'una casa particular vella i tronada, i al final hi havia un menjador, ben decorat i net, on vàrem dinar gambes, llagostins, cloïsses i altres productes del mar, molt ben cuits i servits, tota una sorpresa! En veritat era una d'aquelles coses que s'havien de mantenir en secret ja que legalment no estava permès, però que les havia de conèixer tothom perquè era una manera més de guanyar-se la vida. Així funcionaven les coses a Cuba, hi havia necessitat i era qüestió de pura supervivència.

Un altre dels dies, mentre passejàvem un grup de vuit persones que anàvem per lliure, se'ns va acudir repetir l'experiència i anar a dinar a un altre "paladar". Però..., com en troben un? On n'hi pot haver? Va passar un noi al qual vam parar i preguntar si en coneixia algun. Molt discretament ens va dir:

- Seguidme a distancia y os llevaré a uno que está cerca.

I així ho vam fer. De nou vam entrar en una casa vella i tronada, però amb una habitació ben pintada i decorada que feia la funció de menjador. De nou vam

menjar delícies de les costes de Cuba, és a dir, gambes, cloïsses, llagostins... Us oferim una fotografia de la porta d'entrada d'aquesta casa i del noi que ens hi va acompanyar.

Quan vam sortir per la porta del "paladar" el noi encara s'espe-

rava perquè els amos li donessin la propina corresponent. Nosaltres li vam donar d'immediat.

Cuba té la sort de ser un país tropical amb una vegetació tan exuberant que els fruits naturals, especialment el coco, i la riquesa de la fauna marina i terrestre, alimenten sense més la seva població. Però la discrepància entre governs per comercialitzar els seus productes, com el tabac, la canya de sucre o el cafè, la van conduir a la situació que els cubans vivien.

Una nit vam sortir tot el grup a un petit espectacle: **un concert típic de música cubana** en el que tocaven tres nois i dues noies, si no recordo malament. Quan varen acabar, en saber que érem espanyols, ens van donar un grapat de targetes per tal que les féssim arribar a representants espanyols, ja que si els contractaven podien sortir del seu país, cosa que d'altra manera no els era permès.

Un dels dies vàrem visitar les **fàbriques de tabac de Pinar del Río**, ciutat de fama mundial per les plantacions de tabac i l'elaboració de cigars. Treballaven en aquest afer moltes noies i dones que dema-

naven a les nostres esposes algun braçalet, arracades o agulles de pit de les que portaven, perquè deien que elles no tenien possibilitat de comprar-ne i "vosotras tenéis muchas". Alguna cosa els hi van donar ja que realment resultava llastimós.

Us mostrem una fotografia feta a la fàbrica de tabac que vam visitar amb un molt típic personatge que hi treballava.

Una altra anècdota que em va passar va ser l'últim dia a la tarda, a la porta de l'hotel. Per davant

hi passava una carretera; vaig baixar per fer alguna foto dels complicats transports d'aquell país. Se'm va apropar un noi negre i em va preguntar si havia portat "algo de ropa". Vaig dir-li que sí, però que ja ho havíem donat tot. Em va insistir i va dir-me que només volia una samarreta. Parlava amb molta educació i em va semblar una bona persona, així que li vaig dir:

- Subiré a ver si encuentro algo.

Ell em va respondre:

- Esperaré aquí. Por favor, no me hagas el feo de dejarme aquí plantado.

Al que li vaig respondre:

- Te prometo que nos veremos en un momento.

I efectivament li vaig donar una samarreta meua; va estar molt content

i ho va agrair sincerament. Em va fer una abraçada i se'n va anar amb la samarreta posada.

I ja a punt de tornar a Barcelona vam decidir comprar algunes petites coses que ens feien falta. Ens van comentar que prop de l'hotel hi havia **un supermercat**, cosa que ens va semblar estranya, no era gens habitual, però vam anar-hi. HI HAVIA DE TOT!, fins i tot cava Codorníu Extra. No enteníem res! Tanta necessitat i en aquell supermercat no hi faltava de res. Ah! Això sí! Hi havia un soldat a la porta de sortida que registrava la compra de cada persona. A nosaltres no ens va mirar res, però als cubans els feia retornar molts productes dels que havien comprat; es veu que no hi tenien dret. No ho vam entendre. Ho hauríem hagut de preguntar a Fidel Castro.

L'endemà, quan vam agafar l'avió per tornar a Catalunya, em vaig recordar de Luís Aguilé, aquell famós cantant que per la Festa Major de l'estiu de l'any 1997 va venir a Vila-rodona i ens va cantar:

"Cuando salí de Cuba
dejé mi vida dejé mi amor.

Cuando salí de Cuba
dejé enterrado mi corazón."

I la veritat és que tots nosaltres també vàrem deixar part dels nostres sentiments en aquella terra que temps enllà havia estat dels nostres avantpassats.

LLORENÇ

RABADÀ I SANROMÀ

DITES POPULARS

El novembre està entre l'estiu i l'hivern.

Desembre, moltes coses es fan, però ja som a fi d'any.

Joventut ben tractada, vellesa llarga i reposada.

Qui olives vareja, no es mou de terra. Puja aquí dalt, que veuràs Roma cremar.

No tot són roses i clavells.

Qui té socs, fa estelles.

Sant pel carrer i el diable a casa.

El millor conseller és el coixí.

No mengis res cru ni caminis a peu nu.

La millor olor és la de la bugada.

El vent és traginer d'aigua.

MARINA RAÑÉ PIÑANA

poesia

SENSACIONS DES D'UN AVIÓ

En un dia ennuvolat,
d'una foscor negra nit,
vaig sentir-me defallit,
en un avió no enlairat.

Ja a punt d'arrencar el vol,
va caure una pluja intensa,
amb una aiguada tan densa,
que no es veia ni un "farol".

Envers tanta llevantada,
el vol, creia se suspendria,
i que a terra tornaria,
per ser la qüestió arriscada.

Però els fets van ser al revés.
I hi hagi, o no hi hagi "escarxa",
van posar els motors en marxa,
i a volar que això no és res!

I així anem guanyant altura,
enmig de la tenebror.
De l'aigua es perd la remor,
i sols la foscor la perdura.

Com més ens anem enlairant,
creuant la immensa boirada,
va sent més clarificada,
a mida que ens anem alçant.

Sobrepassem la tempesta,
i ens trobem en un cel blau,
un sol brillant ens escau,
i aplaudeix la gent contenta.

Contrastos de la natura,
i l'home amb el seu invent.
Pluja, boira, cel, sol lluent.
Quina exòtica aventura!

No oblido la sensació,
de tan especial vivència,
que en dies de turbulència,
tu pots viure en un avió.

LLORENÇ RABADÀ I SANROMÀ

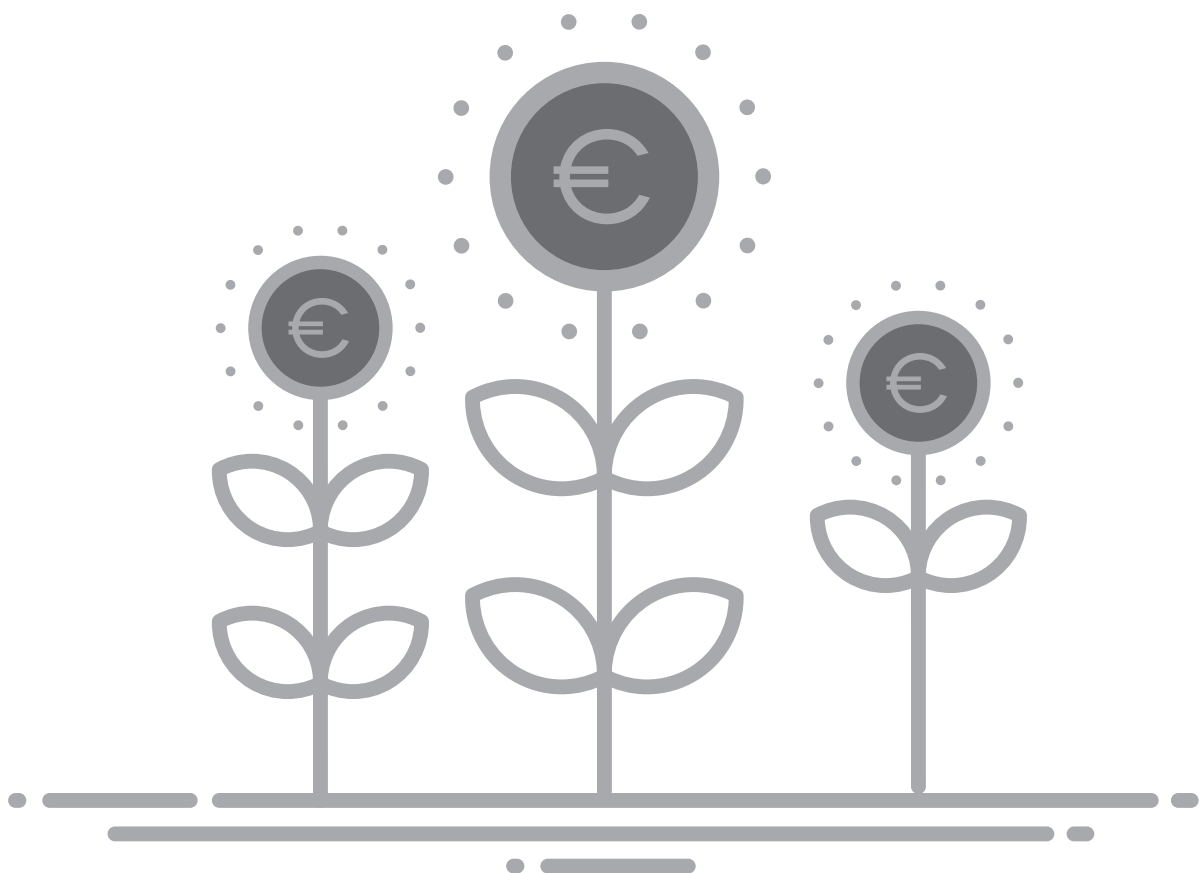

CELLER COOPERATIU I SECCIÓ
DE CRÈDIT DE VILA-RODONA

Creixent Junts
- DES DE 1919 -

Secció de Crèdit

ESTALVI · CRÈDIT · SERVEIS FINANCERS

TARRACO VIVA MMXX

